

ting, og fungerer det ikke, vil jeg meget gerne være med til at kigge på det. Vi er bare grundlæggende uenige om, hvor indsatsen skal lægges, kan jeg forstå på det.

Jeg vil gerne have, at indsatsen bliver lagt i forebyggelsen, så vi undgår at komme langt ud i gældsætning.

Formanden:

Tak til fru Inger Støjberg. Så er det fru Mette Frederiksen som ordfører.

Mette Frederiksen (S):

Jeg skal starte med at sige til Venstres ordfører, at jeg ikke tror, at der bliver nogen uenighed fra vores side af salen i forhold til, om forebyggelse er vigtig eller ej. Vi ønsker bare at gå på to ben, dvs. sørge for, at der både sker den nødvendige forebyggelse og er en ordentlig, fagligt funderet rådgivning, hvis og såfremt det skulle gå galt.

Jeg tror, at man desværre med rette kan sige, at gæld er en overset problemstilling både i vores socialpolitik og i vores arbejdsmarkedspolitik. 44 pct. af de svageste kontanthjælpsmodtagere er forgældede, og for de meget langvarige kontanthjælpsmodtagere har mere end hver anden gæld til det offentlige.

Det gør vejen tilbage til arbejdsmarkedet svær. Hvis det meste af ens nye løn skal tilbagebetales og en nogenlunde acceptabel levestandard ikke kan opretholdes via arbejdet, er der selvfølgelig mange, der mister incitamentet til at blive en del af arbejdsmarkedet. Og det placerer alt for mange mennesker i en ofte meget svær økonomisk situation.

Set fra et socialt perspektiv er gæld derfor et utroligt vigtigt emne. Af en ny rapport om hjemløshed, som fru Line Barfod allerede har nævnt, og som blev offentliggjort i sidste uge, fremgår det, at hele 12 pct. angiver gæld som den direkte årsag til hjemløshed. Der er med andre ord god grund til at få gæld og ikke mindst gældsrådgivning højere op på den socialpolitiske dagsorden.

Gældsrådgivning er et centralt led i at forebygge gældssanering og løse sociale problemer. Derfor er vi selvfølgelig positive over for forslaget fra den øvrige opposition.

Det er i vores øjne klogt at placere en offentlig gældsrådgivning et andet sted end i det sociale system, bl.a. fordi de mange nye lånemuligheder gør, at privat forbrugsgæld bliver mere og mere udbredt. Det vil sige, at man ikke er social klient, bare fordi man har stiftet gæld. Hvem har ikke prøvet at gå igennem et indkøbscenter lige

før jul og blive viftet om næsen med et meget, meget let tilgængeligt kreditkort med meget, meget høje renter? Vi mener også, at det er af væsentlig betydning, at vejledning gives af rådgivere med ordentlig indsigt i både jura og økonomi.

Gæld er selvfølgelig først og fremmest et personligt ansvar, men da konsekvenserne af gæld er mange og komplekse, må vi nødvendigvis også løfte vores samfundsmæssige ansvar på det her område. I stedet for at betragte gæld som et udelukkende privat anliggende bør det offentlige i højere grad påtage sig forpligtelser i forhold til at rådgive og hjælpe folk med dybe og sociale privatøkonomiske problemer.

Derfor støtter vi, at gældsrådgivning ud over at være offentligt funderet må være placeret i et selvstændigt organ. Det støtter vi, fordi vi fra Socialdemokratiets side faktisk ønsker at gå endnu længere, end det her forslag gør. Vi mener nemlig, at de, der i dag tjener store summer på folks dårlige økonomiske situation og dømmekraft, nødvendigvis må være med til at finansiere den gældsrådgivning, der skal igangsættes.

Vi ønsker med andre ord en større ansvarlighed fra dem, der i dag udlåner penge til menneskers private forbrug vel vidende, at det er lån, der fungerer på så dårlige og slørede præmisser, at alvorlig gæld meget let kan blive en konsekvens.

Alt i alt er det et vigtigt forslag, vi her behandler, både fordi vi kan spare samfundet for nogle udgifter i forbindelse med eftergivelse af gæld og de problemer, der knytter sig til at være dybt forgældet, og vigtigst af alt fordi det forhåbentlig kan være med til at stoppe en social deroute, før den viser sit alt, alt for grimme ansigt.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er jeg fra Vestjylland, og vi køber jo sjældent en vare uden at vide, hvad den koster. Jeg kunne da godt tænke mig at høre fru Mette Frederiksen – nu er det jo i modsætning til andre første gang, jeg behandler det her forslag – om jeg kan få en eller anden idé om, hvad sådan et forslag reelt koster, og hvordan det eventuelt skulle finansieres.

Jeg kan forstå, at man i Sverige har omkring 225 heltidsstillinger, og det kunne jeg forestille mig ikke er helt billigt. Hvor skulle vi tage de stillinger fra? Er det fra vores plejehjem, eller er